

Sygn. akt V CSK 297/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa [...] "O." Sp. z o.o. w B.

przeciwko T. [...] Sp. z o.o. w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (jeden tysiąc
osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowe [...] „O.” Spółka z o.o. wniosło o zasądzenie od pozwanej T. [...] Spółki z o.o. w G. kwoty 183 362,54 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie tytułem zapłaty należności, za którą, jego zdaniem pozwana ponosi wynikającą z art. 647¹ § 5 k.c. odpowiedzialność solidarną z „P. [...]” Sp. z o.o. w K., z którymi powoda łączyła umowa o roboty budowlane.

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił powództwo, a w dniu 17 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...], rozpoznając sprawę na skutek apelacji powoda - oddalił tę apelację. Sądy obydwu instancji uznały, że nie zostały spełnione wymagania art. 647¹ § 2 k.c. – pozwany nie wyraził w sposób dorozumiany zgody na zawarcie umowy z powodowym podwykonawcą, ponieważ nie znał istotnych postanowień tej umowy i mimo jego starań, nie ujawniła mu ich żadna ze stron umowy o podwykonawstwo. Zdaniem Sądów pozwany dysponował jedynie wiedzą o wykonywaniu robót przez podwykonawcę, ale nie zgadzał się na przyjęcie solidarnej odpowiedzialności za zapłatę wynagrodzenia. Dokonywanie przez niego na życzenie „P. [...]” wypłat pewnych należności powodowi nie stanowiło spełnienia własnego obowiązku wynikającego z odpowiedzialności solidarnej lecz było wykonaniem zobowiązania wobec wykonawcy – „P. [...]”, spełnionym do rąk wskazanego przez niego odbiorcy.

W skardze kasacyjnej, opartej na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., powód zarzucił naruszenia art. 647¹ § 2 zdanie pierwsze k.c., oraz tego przepisu i art. 647¹ § 5 w zw. z art. 60 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona

w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Powód we wniosku o przyjęcie do rozpoznania jego skargi powołał się na wystąpienie przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Dostrzeżone istotne zagadnienie prawne ujął w pytaniu „czy właściwe jest rozróżnienie wymaganych przesłanek skuteczności i ważności złożonego oświadczenia woli w postaci zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę z podwykonawcą umowy o roboty budowlane, o jakiej mowa w art. 647¹ § 2 zdanie pierwsze k.c. w zależności od rodzaju formy czynnej (pisemnej, ustnej, dorozumianej czynnie) w jakiej zostało złożone”.

Wskazał też na potrzebę dokonania jednoznacznej wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, za które uznał wszystkie przepisy wskazane w podstawach skargi kasacyjnej.

Oczywistą zasadność wniesionej skargi powód łączy z zasadnością podnoszonych w niej zarzutów.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Tymczasem kwestie, które podnosi powód były już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, także orzekającego w powiększonym składzie (por. cytowaną przez Sądy obu instancji uchwałę III CZP 6/08). W drodze wykładni ukształtowało się stanowisko, zgodnie z którym wyrażenie zgody, o jakim mowa w art. 647¹ § 2 zdanie pierwsze k.c., prowadzące do skutków przewidzianych w art. 647¹ § 5 k.c.. może nastąpić w każdy sposób, zgodnie z zasadą przyjętą w art. 60 k.c., co oznacza, że zachowanie inwestora (jego oświadczenia pisemne, ustne, podejmowane przez niego czynności) podlega

ocenie pod kątem ustalenia czy dostatecznie wyraźnie wynika z niego wola zaakceptowania umowy łączącej wykonawcę z podwykonawcą ze skutkiem w postaci przyjęcia na siebie odpowiedzialności gwarancyjnej za zapłatę wynagrodzenia, czy też wynika z nich jedynie wiedza o posłużeniu się przez wykonawcę podwykonawcą, niepołączona z jakimkolwiek oświadczeniem woli. Występujący w niniejszej sprawie spór o wykładnię nie wykraczał poza problemy już wyjaśnione. Tym samym przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., które w istocie dotyczyły tożsamej kwestii, nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Oczywistą zasadność wniesionej skargi powód uzasadnił bardzo enigmatycznie, tymczasem – zwłaszcza w sytuacji, kiedy jednocześnie te same zarzuty ocenił jako odnoszące się do kwestii budzących poważne wątpliwości i wymagających wykładni oraz jako oczywiście uzasadniające skargę – konieczne jest przedstawienie wyводу, który wyjaśniałby sposób rozumowania skarżącego, inaczej bowiem narzuca się wniosek, że wskazane przesłanki przesądu pozostają w wewnętrznej sprzeczności. Ponieważ powód takiego wyводу nie zawarł w skardze, nie sposób przyjąć, że przesłanka ta występuje, zwłaszcza że podniesione zarzuty zestawione z podstawami faktycznymi i prawnymi rozstrzygnięcia stanowiska takiego nie potwierdzają.

Z tych względów należy uznać, że przesłanki wskazane we wniosku nie zostały spełnione. Okoliczności sprawy nie świadczą także o ujawnieniu się innych przyczyn uzasadniających przyjęcia skargi do rozpoznania, wobec czego należało odmówić jej przyjęcia do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., a ponadto z § 2, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490)

[aw]